

ROMÂNIA

CURTEA DE APEL ORADEA

*Secția comercială și de
contencios administrativ și fiscal*

DOSAR Nr. /CA/2008

Sedința publică din 3 aprilie 2008

PREȘEDINTE :

- judecător

- judecător

- judecător

- grefier

&&&&&&&&&&

Pe rol fiind judecarea recursului în contencios administrativ declarat de recurenta pârâtă **DIRECȚIA GENERALĂ A FINANTELOR PUBLICE BIHOR**, cu sediul în Oradea, str.D. Cantemir, nr.2/B, jud.Bihor în contradictoriu cu intimata reclamantă **SC [NOME] SA**, cu sediul în Oradea, [ADR], nr.10, ap.1, jud.Bihor și intimata pârâtă **ADMINISTRAȚIA FINANTELOR PUBLICE**, cu sediul în Oradea, str.D. Cantemir, nr.2/B, jud.Bihor împotriva sentinței nr.489/CA din 20 noiembrie 2007, pronunțată de Tribunalul Bihor în dosarul nr. [NR]/CA/2007, având ca obiect contestație act administrativ fiscal.

La apelul nominal făcut în cauză se prezintă pentru recurenta pârâtă Direcția Generală a Finanțelor Publice Bihor – consilier juridic [NOME] în baza delegației nr.147/CA din 3 aprilie 2008 și pentru intimata reclamantă **SC [NOME] SA** – avocat [NOME] în baza împuternicirii avocațiale nr.29 din 3 aprilie 2008, emisă de Baroul Bihor – Cabinetul de avocat, lipsă fiind intimata pârâtă Administrația Finanțelor Publice Bihor.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei, învederându-se instanței că recursul este scutit de plata taxelor de timbru, precum și faptul că, cauza se află la primul termen de judecată în recurs, după care:

Reprezentanții părților arată că nu mai au alte probleme prealabile.

Nefiind alte cereri de formulat și excepții de ridicat, instanța acordă părților cuvântul asupra recursului.

Reprezentanta recurenteii pârâte solicită admiterea recursului, modificarea sentinței atacate, în sensul respingerii acțiunii reclamantei pentru motivele pe larg expuse în scris, fără cheltuieli de judecată. Actele atacate, arată că au fost emise în conformitate cu prevederile legale aplicabile în materie, astfel că sentința instanței de fond este nelegală.

Reprezentantul intimatului reclamant solicită respingerea recursului și menținerea sentinței atacate ca fiind legală și temeinică, fără a fi vorba de nelegalitate a hotărârii atacate, ci doar de netemeinicie. În vederea că, în cuprinsul recursului nu au fost aduse critici

CURTEA DE APEL

Asupra recursului în contencios administrativ de față, constată următoarele :

Prin sentința nr.489 din 20 noiembrie 2007, Tribunalul Bihor a admis acțiunea formulată de reclamanta S.C. S.A. din Oradea str. nr.10,ap.1 în contradictoriu cu pârâtele D.G.F.P. Bihor și Administrația Finanțelor Publice a Municipiului Oradea, ambele din Oradea str. D. Cantemir nr.2/B și în consecință a anulat în întregime decizia nr. /15.08.2007 emisă de pârâta D.G.F.P. Bihor și a anulat în parte raportul de inspecție fiscală nr. /26.04.2007, decizia de impunere nr. /26.04.2007 și dispoziția nr. /26.04.2007 – emise de pârâta Administrația Finanțelor Publice a mun. Oradea – privind obligația de plată a sumelor de lei taxă pe valoare adăugată, majorări și dobânzi aferente și lei penalități de întârziere aferente.

Totodată, a obligat pe pârâte să plătească reclamantei suma de 1504 lei cu titlu de cheltuieli de judecată.

Pentru a pronunța această hotărâre, instanța de fond a reținut următoarele :

Prin raportul de inspecție fiscală nr. /26.04.2007, cap. III, pct.3.1.5.2.4 și 3.1.5.2.5, organul de inspecție fiscală din cadrul Administrației Finanțelor Publice a Municipiului Oradea a constatat că, reclamanta SC SA Oradea a dedus TVA în sumă de lei din factura fiscală PHACB 5615696/98/16.04.2002 emisă de SC SRL, jud.Prahova și în sumă de lei din factura UMAAAAA 2338834/20.09.2003 emisă de SRL Constanța.

În urma răspunsurilor privind verificările efectuate la cei doi furnizori de motorină, s-a apreciat că facturile în cauză nu îndeplinesc condițiile legale pentru acordarea dreptului de deducere a TVA.

Astfel, conform constatărilor inspecțiilor fiscale la cei doi furnizori, organul de control a reținut că, factura fiscală PH ACB 5615696/98/16.04.2002 nu aparține SC SRL, nu este înregistrată în baza de date a formularelor cu regim special și nu a fost ridicată de nici o firmă din județul Prahova, iar cu privire la factura UMAAAAA 2338834/20.04.2003 a reținut că nu a fost achiziționată de SC SRL și că reclamanta nu figurează ca și client în baza de date a SC Holding SRL.

În baza celor constatate, s-a emis dispoziția nr. /26.04.2007 de măsură obligatorii pentru înregistrare în contabilitate a obligațiilor stabilite de inspecția fiscală și decizia de impunere nr. /26.04.2007, prin care, în

urma diminuării TVA dedusa de reclamantă cu suma de ( ) lei ( ) lei + ( ) lei), s-a stabilit că suma de ( ) lei este de plată în sarcina reclamantei, împreună cu majorările/dobânzile aferente în sumă totală de ( ) lei și penalitățile de întârziere aferente în sumă de ( ) lei.

Prin decizia nr. /15.08.2007 pârâta DGFP a respins contestația formulată de reclamantă în procedura administrativă, menținând ca legale și temeinice actele inspecției fiscale.

Instanța a reținut că, actele administrativ fiscale atacate sunt nelegale în ceea ce privește neacordarea dreptului de deducere a TVA din facturile sus arătate, pentru următoarele considerente:

Art.19 din O.U.G. 17/2000 și art.24 din Legea 345/2002, în vigoare la data realizării operațiunilor impozabile din litigiu, au prevăzut că, pentru exercitarea dreptului de deducere a taxei pe valoare adăugată, contribuabilul trebuie să justifice suma taxei prin documente întocmite conform legii.

Prin urmare, pentru a fi considerate legale, facturile fiscale primite de la furnizori trebuie să conțină toate elementele prevăzute de dispozițiile legale în vigoare la data efectuării operațiunilor.

Cele două facturi din litigiu au cuprins toate elementele și informațiile necesare pentru a fi considerate documente justificative legale, astfel cum erau prevăzute la acea dată de Legea contabilității nr.82/1991 și de normele de aplicare emise de Ministerul Finanțelor.

De fapt, inspecția fiscală nu a reținut nelegalitatea celor două facturi sub aspectul că acestea nu ar fi cuprins toate informațiile și elementele prevăzute de dispozițiile legale în vigoare la data la care s-a efectuat deducerea TVA.

Totodată, s-a constatat că reclamanta a dovedit realitatea operațiunilor cuprinse în cele două facturi deoarece a achitat celor doi furnizori prețul mărfurilor purtătoare de TVA, inclusiv TVA facturat.

Astfel, prin factura fiscală UMAAAAA 2338834 din 20.09.2003, furnizorul SC 2 x 1 Holding SRL a facturat motorină în valoare de ( ) lei, din care TVA în sumă de ( ) lei (ROL), iar reclamanta a achitat integral prețul cu TVA în favoarea vânzătoarei SC 2 x 1 Holding SRL cu fila CEC seria BA nr.31300744705 din data de 06.10.2003 ( ) lei) și cu fila CEC seria BA nr.31300744704/06.10.2003 ( ) lei) – fila 43,44 din dosar.

Faptul că aceste file CEC au fost girate de către SC 2 x 1 Holding SRL în favoarea SC 2 x 1 Holding SRL, care la rândul ei le-a girat către SC Petrocombust SRL (aceasta din urmă încasând contravaloarea CEC-urilor), s-a reținut că, nu justifică susținerea pârâtei DGFP Bihor că beneficiarul celor două CEC-uri nu ar fi fost SC 2 x 1 Holding SRL.

Cele două CEC-uri au fost emise pentru stingerea obligației de plată față de beneficiarul menționat în acestea, transmiterea ulterioară prin gir făcându-se tocmai de către beneficiarul SC 2 x 1 Holding SRL, cum rezultă din mențiunile făcute în acest sens pe filele CEC.

Prin factura fiscală PH ACB 5615696/16.04.2002, furnizorul SC "CORINTA" SRL Biești, Biești jud. Prahova, a facturat în total suma de 13.487.800 lei, care cuprinde prețul motorinei în sumă de 13.487.800 lei și TVA aferentă acestora de 0 lei (ROL).

Reclamanta a plătit pentru această factură, către SC "CORINTA" SRL, suma de 13.487.800 lei, cu ordinele de plată nr.188/25.04.2002 și 190/26.04.2002 și cu chitanțele nr.3399616/19.04.2002, 3399617/20.04.2002, 3399618/21.04.2002 și 3399619/22.04.2002 (filele 50-53).

Totodată, s-a reținut că, reclamanta a mai invocat, pentru a justifica plata aceleiași facturi emise de SC "CORINTA" SRL, un număr de 3 file CEC trase asupra băncii, în valoare totală de 30.262.500 lei, CEC-urile fiind menționate cu serie-număr, valoare și ca fiind emise pentru SC "CORINTA" SRL în extrasele de cont din 09.05.2002, 10.05.2002 și 13.05.2002 emise de Banca Transilvania – Sucursala Oradea (filele 54-56).

Fiind astfel demonstrată realitatea operațiunilor comerciale cu cei doi furnizori, împrejurarea că aceștia nu și-au înregistrat facturile în contabilitate, sau că formularele facturilor emise nu au fost legal procurate, s-a apreciat că, nu justifică neacordarea dreptului de deducere a TVA plătită de cumpărătorul produselor, acesta participând de bună credință în relația comercială și neputându-se reține nici o culpă în sarcina sa.

În această situație, dacă facturile emise nu ar fi fost înregistrate în contabilitate de către emitenți sau nu ar fi procurate pe căile legale, faptele culpabile pot fi imputate doar acestora.

De altfel, în mod obiectiv, cumpărătorul nu are posibilitatea legală de a verifica aceste aspecte în momentul emiterii facturilor de către furnizori.

Pentru considerentele arătate, instanța de fond a apreciat că reclamanta în mod legal a dedus TVA achitată aferentă bunurilor ce i-au fost livrate cu cele două facturi, fiind nelegală decizia organelor fiscale de diminuare a TVA cu suma totală de 13.487.800 lei și de stabilire a obligației de plată suplimentare în această sumă și cu accesoriile aferente.

Împotriva acestei sentințe, în termen legal, scutit de plata taxelor de timbru, a declarat recurs, recurenta Direcția Generală a Finanțelor Publice Bihor, solicitând admiterea recursului, modificarea în totalitate a sentinței în sensul respingerii acțiunii reclamantei.

În dezvoltarea motivelor de recurs, întemeiat pe prevederile art.304 pct.9 Cod procedură civilă, recurenta critică sentința pentru motive de nelegalitate constând în greșita aplicare și interpretare a prevederilor art.19 alin.1 lit.a și b, precum și art.25 lit.B.b și C.a din O.U.G. nr.17/2000, completate cu cele ale pct.10.12 din Normele Metodologice de aplicare a O.G. nr.17/2000, privind TVA.

Organele de inspecție fiscală au luat în considerare verificările încrucișate efectuate la SC "CORINTA" SRL și SC "CORINTA" SRL, privind faptul că facturile fiscale seria PHACB nr.5615696/98/16.04.2002 și seria UMAAAA nr.2338834/20.09.2003,

nu au fost achiziționate de către cei doi furnizori, prin urmare, ele nu pot fi considerate documente legal emise de către furnizori și nu pot sta la baza exercitării de către SC „...” SA a dreptului de deducere a taxei pe valoare adăugată, înscrisă în acestea, în sumă de ... lei.

În vederea clarificării realității relațiilor comerciale ale reclamantei cu cei doi furnizori, recurenta a suspendat procedura administrativă de soluționare tocmai pentru a-i acorda posibilitatea să prezinte documente în susținerea contestației.

Reclamanta prin documentele depuse cu adresa nr.716/16.07.2007, nu a fost în măsură să modifice constatările organelor de control. Aceasta deoarece, din corespondența purtată cu SC „...” SRL din Constanța, rezultă că, contestatoarea nu a avut relații comerciale cu aceasta și nu a încasat sume de bani de la ea.

La cererea societății către Banca Transilvania – Sucursala Oradea de a confirma împrejurarea că filele CEC în discuție au fost decontate de către SC „...” SRL, răspunsul a fost potrivit adresei nr.3744/12.07.2007 că, beneficiarul celor două CEC-uri a fost SC „...” SRL, CEC-urile fiind girate.

Concluzionând, arată recurenta, în mod legal organele de inspecție fiscală din cadrul A.F.P. a Municipiului Oradea au diminuat taxa pe valoare adăugată dedusă de societate pe lunile aprilie 2002 și septembrie 2003, cu suma totală de ... lei, întrucât pentru această sumă, reprezentând taxă pe valoare adăugată, societatea nu îndeplinește condițiile legale pentru deducere.

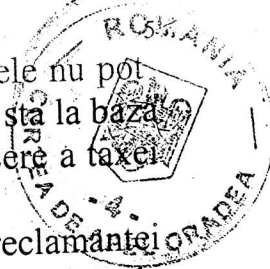
Intimata nu a formulat întâmpinare, dar a solicitat respingerea ca nefondată a recursului, cu atât mai mult cu cât prin motivele de recurs s-au adus critici de netemeinicie a sentinței, iar nu de nelegalitate.

Analizând recursul declarat, prin prisma motivelor de recurs mai sus arătate și ținând seama de prevederile art.304/1 Cod procedură civilă, a fost apreciat ca nefondat, astfel că a fost respins.

Critica de nelegalitate adusă de recurentă sentinței ce formează obiectul prezentei căi de atac, este nefondată, câtă vreme prevederile art.19 din O.U.G. nr.17/2000 și art.24 din Legea nr.345/2002, în vigoare la data efectuării operațiunilor comerciale impozabile, au prevăzut că pentru exercitarea dreptului de deducere a taxei pe valoare adăugată, contribuabilul trebuie să justifice suma taxei prin documente întocmite conform legii.

Din probele administrate în cauză, respectiv facturile fiscale, instanța de fond a reținut că cele două facturi fiscale, primite de la furnizor, au cuprins toate elementele și informațiile necesare pentru a fi considerate documente justificative, în accepțiunea legii de la data când s-a efectuat tranzacția – Legea contabilității nr.82/1991 – și normele de aplicare emise de Ministerul Finanțelor.

În consecință, fiind dovedită atât legalitatea documentului justificativ, cât și realitatea operațiunilor cuprinse în cele două facturi, instanța de fond a anulat în întregime decizia de impunere și dispoziția

emisa de pârâtă, reținând justificat împrejurarea că reclamanta nu avea
posibilitatea legală de a verifica la momentul emiterii facturilor de către
furnizor dacă acesta și-a înregistrat în contabilitate facturile.

Raportat la cele de mai sus, se constată că reclamanta, cu respectarea
dispozițiilor legale a dedus TVA achitată, aferentă bunurilor ce i-au fost
livrate cu cele două facturi, astfel că decizia organelor fiscale de diminuare
a TVA cu suma totală de 28.300 lei și de stabilire a obligației de plată
suplimentară cu această sumă și cu accesoriile aferente, este nejustificată.

Chiar dacă cele două CEC-uri, la care face referire recurenta, au fost
girate de către SC "DUNAVIA" SRL, în favoarea SC "ALFA" SRL,
SRL, care la rândul său le-a girat către SC "COMERCIUL" SRL,
câtă vreme ele au fost emise pentru stingerea obligației de plată față de
beneficiarul menționat în acestea, scopul final al operațiunii a fost atins,
astfel că realitatea operațiunii comerciale este evidentă.

În consecință, neputând fi reținute criticile privind nelegalitatea
sentinței, recursul urmează a fi respins ca nefondat.

Sușinerile intimetei conform cărora, nu s-ar fi formulat decât critici
ce vizează netemeinicia hotărârii, urmează a fi înlăturate, atât raportat la
încadrarea în drept a recursului de către recurentă art.304 pct.9 Cod
procedură civilă, cât și raportat la prevederile art.304/1 Cod procedură
civilă, ce obligă instanța a analiza cauza sub toate aspectele.

Cheltuieli de judecată nu s-au solicitat.

PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
D E C I D E :

RESPINGE ca nefondat recursul declarat de **DIRECȚIA
GENERALĂ A FINANTELOR PUBLICE BIHOR**, împotriva sentinței
nr.489 din 20 noiembrie 2007, pronunțată de Tribunalul Bihor, pe care o
menține în totul.

Fără cheltuieli de judecată în recurs.

I R E V O C A B I L Ă.

Pronunțată în ședința publică azi, 3 aprilie 2008.

PREȘEDINTE, JUDECĂTOR, JUDECĂTOR, GREFIER,

Red. dec. - D. M.

- jud. fond. - Creț Gh.
- dact. D.F. - 2 ex.
- 09.04.2008

Pr. conferință

07.17.06.2008

